

Fitxa tècnica

Guió Álvaro Longoria **Fotografia** Diego Dussuel **Durada** 97 min **Gènere** Documental **Llengües** Espanyol, coreà i anglès, subtitulada en espanyol

Sinopsi

El director espanyol Álvaro Longoria, guanyador del Goya al Millor documental per *Hijos de las nubes*, és l'encarregat d'aquest documental titulat **The Propaganda Game**. La cinta tracta de donar-nos a conèixer com es viu a Corea del Nord: el règim comunista, la gent i els seus costums, tot això acompanyat per Alejandro Cao de Benós, l'únic estranger resident al país, que a més treballa per al govern. Documental produït per Morena Films en coproducció amb Mare Nostrum Productions i Elemag Pictures que pretén mostrar les diverses tècniques i estratègies de "la propaganda" centrant-se en el cridaner cas de Corea del Nord. (*Sensacine*)

Entrevista al director

“Vaig tenir la constant sensació que estava sent manipulat”

2016.02.24 - El director espanyol Álvaro Longoria parla sobre el seu accés potser sense precedents a Corea del Nord, que li va permetre aconseguir The Propaganda Game

Després d'haver-se projectat en festivals com el 63 Festival de Sant Sebastià i en plena distribució al Regne Unit, de la mà de Metrodome, el documental sobre Corea del Nord d'Álvaro Longoria, **The Propaganda Game**, sembla certament que gaudeix d'un bon èxit. La nova pel·lícula de l'experimentat director de documentals –guanyador d'un Goya gràcies a la seva anterior obra, seleccionada a la Berlinale, *Hijos de las nubes*– les té totes per connectar amb el públic interessat a saber més sobre la vida sota el lideratge de Kim Jong-un.

Cineuropa: Què et va fer voler fer aquesta pel·lícula?

Álvaro Longoria: Durant molts anys em va interessar Corea del Nord. Com a productor, vaig treballar en un bon nombre de documentals que s'han concentrat explícitament en personatges polítics, i sempre ha estat un dels meus interessos més grans.

Durant molts anys vaig intentar accedir a Corea del Nord, però mai vaig aconseguir arribar enlloc fins ara. És, realment, un país molt hermètic. És molt difícil entrar-hi. Així que imagina com és de difícil anar tan lluny com per parlar amb algú. Tanmateix, això em fascinava moltíssim. És potser una espècie de nostàlgia d'aquest tipus de sistema perdut, aquests sistemes comunistes i idealistes. Crec que el fet que representa un sistema gairebé extint és part del que fa el país tan atractiu.

Així que és aquesta nostàlgia quelcom polític?

No, no, en absolut. Sóc més com un historiador, diria jo. Acostumo a mirar cap a les coses des d'un punt de vista més històric, i crec realment que Corea del Nord està fent història. En uns deu anys, la gent podrà veure aquesta pel·lícula i veure com era la vida a la regió, i espero que el país no estigui en el mateix estat que està ara.

No obstant això, no tinc una preferència política gaire clara. Crec que tendeixo a canviar, tant a l'esquerra com a la dreta. Però definitivament, no sóc un comunista, tot i que trobi aquest sistema molt interessant.

Sembla que la teva pel·lícula també s'interessa sovint per analitzar la propaganda occidental al voltant de Corea del Nord...

Crec que això va ser simplement quelcom orgànic, perquè quan em preparava per a la pel·lícula vaig llegir molts articles i vaig entrevistar molta gent, i fins i tot aquí vaig tenir la constant sensació que estava sent manipulat. Fins i tot vaig rebre visites de l'ambaixada de Corea del Sud, que em venien a veure carregats de llibres. Sabien el que planejava fer, i em demanaven que llegís els llibres i que estigués al corrent dels fets que s'hi descriuen. Aquest tipus de control va acabar tornant-se molt obvi per a mi.

[...]

Això sembla un lloc interessant en el qual col·locar un documental, ja que el gènere va molt sovint d'establir veritats...

Per a mi, aquesta va ser la veritable tesi de la pel·lícula. D'acord, t'explicaran una veritat, i pots creure-te-la, però algú t'explicarà el contrari i també pots creure't això. Així que, al final del dia, tot depèn de tu. Cada persona ha de decidir per si mateixa. Vaig voler fer d'això un punt fort de la meva pel·lícula.

Mai intento dir com són les coses, sempre demano al públic que decideixi ell mateix, perquè això és exactament el contrari de la propaganda. La propaganda sempre li diu al seu públic el que ha de sentir i pensar. En comptes d'això, la meva meta era fer-lo reflexionar: "d'acord, hauré de pensar dos cops la propera vegada que assumeixi que aquestes coses que se senten sobre Corea del Nord són reals". Potser el que ens diuen no són veritats. Hem de pensar sobre això, perquè potser estan jugant amb nosaltres.

Thomas Humphrey – cineuropa.org

“The Propaganda Game”: premis i seleccions principals

Festival de Cinema d'Adelaide: nominat a millor documental

Festival de Cinema d'Estocolm 2015: nominat a millor documental

Premis Goya 2016: nominat a millor pel·lícula documental

Premis Cercle d'Escriptors Cinematogràfics 2016: premi a millor documental

Premis Platino 2016: nominat a millor documental

Álvaro Longoria

Filmografia com a director

2016/III *Esperanza* (curt)

2015 *The Propaganda Game* (documental)

2012 *Hijos de las nubes, la última colonia* (documental)

Biografia

Nascut el 1968, Álvaro Longoria es gradua *cum laude* el 1990 per la Universitat de Boston i el 1995 obté un màster a l'Stern School of Business de la Universitat de Nova York. El 1999 funda, juntament amb altres socis, la productora Morena Films, que produeix llargmetratges, documentals i ficció per a televisió. El 2012, Álvaro s'estrena com a director amb *Hijos de las nubes, la última colonia*, un documental sobre la situació del poble sahrauí, coproduït per Javier Bardem, que va guanyar el Premi Goya a la millor pel·lícula documental el 2013.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

